1923 RAPID — O JUMĂTATE DE VEAC ÎN SLUJBA SPORTULUI ROMÂNESC 1973

Câteva procese verbale îngălbenite de scurgerea timpului, dar păstrate cu veneraţie şi justificată mîndrie, atestă împlinirea a 50 de ani de la semnarea actului de naştere al Rapidului. Cei care au pus bazele acestui club dînd viaţă primei echipe sportive feroviare, au fost cîţiva maiştri şi muncitori de la Atelierele C.F.R. Griviţa, care au înţeles comandamentul partidului comunist de a se da muncitorimii din fabrici şi uzine suportul puternic al exerciţiului fizic şi sportului. Maistrul Teofil Copaci, cel dintîi preşedinte al noii grupări, intitulată „Asociaţia culturală şi sportivă C.F.R.", a fost secondat în această remarcabilă acţiune de către strungarul Grigore Grigoriu — ales căpitan al primei echipe de fotbal — precum şi de către muncitorii Dumitru Constantinescu, Geza Ginzer, Tudor Petre, Frantz Hladt şi alţi tovarăşi de-ai lor.

Debutînd prin apariţia echipei de fotbal — cu care la scurt timp avea să fuzioneze o altă formaţie din cartierul Griviţa, Excelsior — asociaţia feroviară a devenit foarte curînd polisportivă, extinzîndu-şi activitatea şi în alte ramuri de sport (atletismul, luptele şi halterele — sau ridicările de greutăţi — în acelaşi an, boxul în 1924 etc.). Evident, proaspăta grupare feroviară nu a urmărit, chiar din capul locului, marea performanţă, propunîndu-şi pentru început nobilul scop de a cultiva în rîndurile muncitorilor de la calea ferată şi ale familiilor acestora obişnuinţa exerciţiului fizic, pasiunea pentru sport, pentru turism şi celelalte activităţi de agrement. În mod firesc, s-a ajuns, treptat, şi la performanţă.

În condiţiile vitrege de atunci, determinate de lipsa unei încurajări oficiale şi chiar de opreliştile ce urmăreau frînarea acţiunilor duse de grivineni, consideraţi de vechile autorităţi ca înverşunaţi comunişti, este lesne de închipuit cu cîte greutăţi au avut de luptat vajnicii pionieri ai sportului feroviar pentru afirmarea culorilor asociaţiei lor dragi, a nucleelor sportive nou formate, cărora le tăruiau nu numai puţinele lor ore libere — după munca istovitoare din ateliere —, ci şi o parte din salariile lor mult prea modeste, mereu supuse curbelor de sacrificiu, care loveau greu în clasa muncitoare.

Cu eforturi demne de toată admiraţia, asociaţia C.F.R. — în sprijinul căreia au venit şi cîţiva ingineri de la căile ferate, printre care şi însufleţitul animator Ionel Lăzărescu — a reuşit, treptat, să ofere condiţii de cultivare şi manifestare a talentului şi calităţilor tinerilor reuniţi sub culorile sale, din rîndurile cărora s-au afirmat o serie de performeri ce au adus onoare nu numai grupării feroviare, dar şi sportului românesc, în general. Avînd ca precursori pe fierarul Roman Rabassi şi pe lăcătuşul Jean Kirtop, a cărui faimă — datorată calităţilor sale fizice excepţionale — depăşise graniţele ţării, s-au impus, de-a lungul anilor, pe plan naţional (şi unii dintre ei chiar internaţional) luptătorii Dumitru Maier (căzut eroic în timpul luptelor de la Griviţa, din februarie 1933, la puţină vreme după cucerirea titlului de campion al ţării), Filip Borlovan (campion balcanic la Istanbul), Pavel Păun Popa, Valentin Bati, Francisc Cocoş şi Iosif Horvath, halterofilii Ştefan Petrescu şi Bănică Enciulescu, boxerii Constantin Cionoiu, Dumitra Carata, Ion Lungu (toţi trei reprezentînd pentru prima oară România la campionatele europene din anul 1930), Anton Oşca şi Marin Gaşpar (medaliaţi cu argint şi respectiv, bronz la C.E. de la Milano), Dumitru Panaitescu-Zigoto şi Mihai Fulea (care, împreună cu Cionoiu, au fost şi campioni profesionişti), atleţii Ştefan Ciaclani (campion la pentatlon) şi Radu Ioniţă (multiplu campion şi recordman în probele de fond), celebrul „icar" al trambulinei Alexandru Lascu, ciclistii Rudy Bosenmayer şi Tănase Ignat, jucătorii de polo (campioni naţionali în 1933), rugbyştii şi, desigur, fotbaliştii, care s-au distins îndeosebi prin marile şi repetatele lor succese în „Cupa României".

Dar adevărata şi puternica ascensiune a grupării sportive feroviare (care a luat, între timp, denumirea de Rapid) avea să se producă, în mod firesc, în cea de a doua parte a existenţei sale, după eliberarea ţării de sub jugul fascist. În noile condiţii de dezvoltare asigurate educaţiei fizice şi sportului prin grija partidului şi a statului, care au oferit, totodată, tineretului nostru un climat optim de manifestare pe toate planurile, inclusiv cel sportiv, Rapidul (redevenit într-o vreme C.F.R., apoi purtînd numele de Locomotiva) şi-a extins considerabil activitatea, impunîndu-se ca unul din piloni de bază ai sportului de performanţă de la noi, în rîndul celor mai puternice cluburi din ţară, după cum o atestă şi rezultatele obiective ale întrecerii dintre cluburile sportive organizată în ultimii ani de către C.N.E.F.S.

În bilanţul cu care clubul se prezintă la jubileul de acum, toate cele 14 secţii ale sale pe ramură de sport, fără excepţie, figurează — unele mai mult, altele mai puţin — cu titluri şi recorduri naţionale la seniori şi juniori, cu liste întregi de sportivi care au făcut sau continuă să facă parte din loturile reprezentative, cu succese prestigioase în confruntările internaţionale. În acest bilanţ sînt înscrise performanţe de mare răsunet obţinute de voliebalişti (de trei ori cîştigători ai „Cupei campionilor europeni"), handbaliste (deţinătoare în 1964 ale aceluiaşi trofeu), altele (Valeria Bufanu — prima medalie olimpică din istoria clubului; Virginia Ioan — campioană mondială universitară), luptători (fostul campion mondial Ion Baciu şi actualul campion al lumii Nicu Gingă s-au ridicat din sala de la Giuleşti), popicari (Vasilica Piuţea — triplă campioană europeană de juniori).

Aşa cum a fost încă de la înfiinţarea sa, Rapidul continuă să fie strîns legat, să reprezinte pe plan sportiv acest important sector economic al ţării, căile ferate, al transporturilor în general, beneficiind de un mare sprijin din partea Ministerului Transporturilor şi Telecomunicaţiilor, a Comitetului de partid al Sectorului 8 al Capitalei, ca şi a Consiliului Naţional pentru Educaţie Fizică şi Sport.

Apreciindu-i activitatea şi rezultatele dobîndite, putem spune că de la Rapid se aşteaptă totuşi mai mult decît a dat pînă acum. Credem, însă, că sarcinile majore care se desprind şi pentru acest club — îndrăgit de o imensă masă de suporteri răspîndiţi pe întreg teritoriul ţării — din Hotărîrea Plenarei C.C. al P.C.R. din 28 februarie — 2 martie a.c., obiectivele destul de mari pe care le are de îndeplinit în perspectiva J.O. de la Montreal, îi vor stimula pe toţi sportivii, antrenorii şi activiştii Rapidului să depună eforturi şi mai susţinute pentru a spori contribuţia clubului feroviar la continua afirmare a sportului românesc.

Constantin FIRĂNESCU

Lotul echipei care a cîştigat titlul de campioană la fotbal în anul 1967. Rîndul de sus, de la stînga spre dreapta: Victor Stănculescu *(antrenor secund)*, Ştefan, Greavu, Lupescu, Andrei, Valentin Stănescu *(antrenor principal)*, Răducanu, Jamaischi, Motroc, Dan, *maseurul* Oargă; *rîndul de jos:* Năstuţescu, Dumitriu II, Neagu, Ion Ionescu, Codreanu, Pop, Dumitru, Dinu.

GABRIEL POMETCU — UN EXCELENT REPREZENTANT AL BOXERILOR FEROVIARI

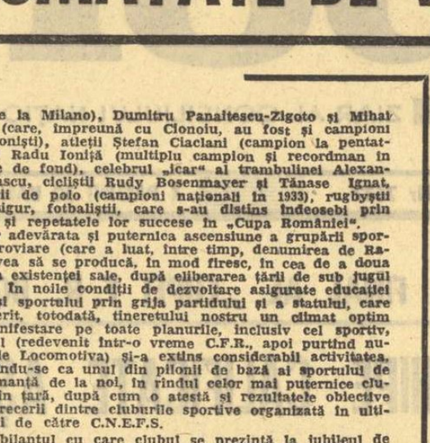

Gabriel Pometcu *(stînga) — marele nedreptăţit al „europenelor" de la Belgrad — în luptă cu Pavel Nedelcea*

Secţia de box este una dintre primele unităţi sportive ale muncitorilor de la căile ferate. Ea a luat fiinţă, pe lîngă Atelierele Griviţa, încă din anul 1924. În anii care au urmat, boxerii ceferişti, antrenaţi de **Umberto Lancia**, s-au impus în campionatele naţionale, cucerind numeroase titluri la amatori şi profesionişti. Dintre cei mai cunoscuţi elevi ai maistrului Lancia se cuvine să-i amintim pe **Gheorghe Covaci, Mihai Fulea, Ion Lungu, Ilie Petrescu, Constantin Cionoiu, Dumitru Panaitescu-Zigoto** etc. Primii boxeri români medaliaţi la competiţia continentală au fost tot pugiliştii ceferişti. În 1937, la Milano, **Anton Oşca** a cucerit medalia de argint la categoria cocoş, iar **Marin Gaşpar** pe cea de bronz, la pană. Am făcut aceste referiri la succesele trecute (încă de acum aproape 50 de ani) ale boxerilor ceferişti pentru a demonstra că pugilismul în rîndul muncitorilor feroviari are o bogată şi frumoasă tradiţie.

Moderna sală de box de sub tribuna „Giuleştiului", unde s-a antrenat şi apreciatul Petre Zaharia, este şi azi populată de un număr mare de tineri care aspiră la gloria sportivă într-una dintre cele mai dure discipline. În rîndul lor îl găsim şi pe multiplul campion al penelor, **Gabriel Pometcu**, cel care la campionatele europene de la Belgrad a produs o excelentă impresie, dar arbitrii i-au refuzat titlul de campion continental, pe care-l merita cu prisosinţă...

TABLOU DE ONOARE

În evidenţa clubului Rapid figurează la ora actuală peste 1 200 de sportivi legitimaţi, cu diferite categorii de clasificare.

De-a lungul anilor, patru antrenori de la Rapid au primit titlul de antrenor emerit (Gh. Petrescu, Sigismund Ferencz, Emerich Vogl şi Tedy Niculescu), 32 de sportivi titlul de maestru emerit al sportului şi 119 pe cel de maestru al sportului.

VÎRSTELE FOTBALULUI...

O jumătate de secol de existenţă! Vîrstă nobilă, cînd se adună în bucheţe distinse amintirile şi se fac aţitea legăminte pentru viitor. Vîrstă de aur, cînd în jurul „Cetăţii Grantului" se toastează cu sufletul pentru tot ce a fost Rapidul în toţi aceşti 50 de ani de existenţă şi, mai ales, pentru tot ce va fi Rapidul. La ora aceasta simbol, dincolo de sine, şi nu numai acolo, oamenii fotbalului merg cu torţele pasiunii aprinse, pe puntea dintre trecut şi viitor. Pentru că Giuleştiul a fost şi este unul din marile leagăne ale fotbalului românesc, unde istoria a început prin fotbal să vibreze. Giuleştiul fotbalistic, cu zidurile sale patinate de jumătate de secol şi fumul de locomotive care a mîngîiat atîtea generaţii, e în sărbătoare.

Rapidul este, dincolo de toate, o frumoasă legendă. O legendă născută din date reale, în care spectacolul a devenit modul de existenţă, în care pasiunea pură, pornită dinspre marii artişti ai gazonului Grantului spre tribune şi dinspre tribune spre acei vrăjitori minunaţi care au uimit atîtea vîrste, fie că ei, maeştrii, s-au numit **Baratki, Auer, Bogdan, Wetzer, Petrică Rădulescu, Rafinski, Apolzan, Marian, Filoti, Suru, Roman, Valentin Stănescu, Macri, Ozon, Greavu, Georgescu, Nichi Dumitriu, Ion Ionescu, Dan Coe, Lupescu, Neagu, Răducanu, Dumitru** şi atîţia alţii. Rapidul este o frumoasă legendă a fotbalului nostru prin jucătorii săi care au traversat cu atîta pasiune jumătatea de secol pe care o aniversăm acum şi prin rezultatele sale senzaţionale care au unit şi mai mult splendida galerie a Giuleştilor. Amintiţi-vă de acele meciuri de antologie, cu Ariesul Turda, cu Foresta Fălticeni, cu C.I.L. Gherla... O altă galerie ar fi întors cu totul spatele de atîta supărare, dar marele cor al alb-vişiniilor din cele patru zări ale ţării trăieşte fotbalul ca un fapt de viaţă. Şi oamenii aceştia, care au crezut tot timpul în talentul aparte al tuturor generaţiilor de jucători de dincolo de sine, au avut şi aţîtea bucurii. Pentru că din startul acela oarecare semnat cu pasiune pură în 1923 de o mînă de muncitori şi maiştri de la Atelierele Griviţa, de la acea primă formaţie cu **Stănică, Tudor, Buţă, Constantinescu, Biberi, Dobrescu, Papoi** sau **Vlaiculescu**, echipa de fotbal a feroviarilor bucureşteni a urcat continuu spre soare, zămislind, acolo unde Giuleştiul se întîlneşte cu Crîngaşii, o veritabilă şcoală a „sportului rege".

E foarte greu de alcătuit un bilanţ al Rapidului în materie de fotbal. Pentru că a cîştigat foarte multe trofee, dar mai ales pentru că a pierdut la fotografie cel puţin tot atîtea cîte a cucerit. Drumul medaliilor şi trofeelor a început în 1935, în acea fantastică finală a „Cupei României", cu Ripensia, **în care fiii Grantului aveau să triumfe după prelungiri, cu 6—5.** Succesul acesta prim însemna, de fapt, startul într-o **inegalabilă cursă de şase finale ale „Cupei", cîştigate consecutiv, din 1937 pînă în 1942.** Şi, totuşi, Rapidul va alerga mult după a opta Cupă, va alerga 30 de ani, pînă la finala din vara anului trecut, cînd cu Bazil Marian la timona tehnică, cîştigă cu 2—0 duelul cu Jiul şi, astfel, **primul trofeu al „Cupei" după război.**

În vitrina bogată a Grantului nu străluceşte decît un singur titlu, **cel cucerit în vara lui '67,** cînd, după ultimul joc, se întorceau de la Ploieşti **primii campioni la fotbal din istoria Rapidului.** Succesul acesta, care a declanşat un adevărat carnaval în Giuleşti, pe Calea Griviţei, în jurul Gării de Nord şi în Piaţa Chibrit, succesul visat de atîtea decenii, fusese zămislit de talentul rar şi dăruirea lui **Dan Coe, Ion Ionescu, Nichi Dumitriu, Năstureseu, Codreanu, Greavu, Răducanu,** şi al antrenorilor **Valentin Stănescu** şi **Victor Stănculescu.** Rapid cîştiga primul şi unicul (pînă acum!) titlu din viaţa sa, deşi de alte nouă (!!) ori trecuse de puţin pe lîngă marea performanţă, terminînd cursa pe locul doi.

Campioană sau necampioană, aplaudată pe plan intern şi internaţional, echipa de dincolo de sine a iubit, însă, fotbalul totdeauna cu fervoare şi a militat activ pentru fotbal. În perioade de ascensiune sau de regres, Rapid şi-a îndreptat totdeauna privirea, atent, spre generaţiile viitorului, căutînd mereu să ridice din curtea legendelor sale nume reale pentru prezentul şi viitorul fotbalului românesc. Fostele glorii ale Grantului au acceptat munca anonimă, dar nobilă a centrului de copii şi juniori pentru ca nu cumva Rapidul să intre vreodată în anonimat. Şi centrul de copii şi juniori, clitorit după 1944, acel centru plecat în viaţă sub îndrumarea lui **Ghiuriţan, Costea** şi **Urecheatu**, şi întărit de-a lungul anilor cu **I. Mihăilescu, N. Cristescu, C. Socec, N. Belizna**, şi mai recent cu **Codreanu**, avea să dea roade an de an. Titlurile grupelor de copii şi, mai ales, cele trei campionate naţionale de juniori cîştigate în 1951, 1960 şi 1966, dar, în primul rînd, pleiada neîntreruptă cu care şcoala Grantului a alimentat fondul valoric al fotbalului nostru, sînt cele mai semnificative argumente. De acolo, de pe gazonul Giuleştiului aureolat de atîtea glorii, au pornit în ultimii ani un **Dumitru**, un **Neagu**, un **Grigoraş**, un **Rişniţă**, ca să ne referim dar la şefii, de promoţie. Şi, spun cu modestie antrenorii de astăzi ai Rapidului, aşa cum au spus şi cei de ieri, vor porni în frumosul zbor al fotbalului de performanţă alte eşaloane de tineri talentaţi. Sîntem siguri că aşa va fi mereu. Pentru că Rapidul a fost întotdeauna, dincolo de legendă, o veritabilă curgere de talent şi pasiune. 50 de ani, veşnic tineri sub flacăra plină a patosului pentru fotbal. O jumătate de secol scrisă cu sufletul!...

Mircea M. IONESCU

EVOCĂRI

DIALOG CU GRIGORE GRIGORIU,

primul căpitan al echipei de fotbal C.F.R. (1923)

Am în faţă un om cu păr platinat, care mai păstrează în ochi, la aproape 75 de ani, strălucirea tinereţii... Se numeşte **Grigore Grigoriu** şi este un personaj cunoscut şi respectat în marea familie rapidistă: primul căpitan al echipei de fotbal!

— Vă mai amintiţi începuturile fotbalului feroviar?

— Adică anul 1923? Cum să nu!... Am fost o mînă de muncitori de la Atelierele Griviţa, care am năzuit să facem o echipă. N-a fost o treabă prea uşoară, dar cînd există unire... Primul nostru preşedinte, maistrul Teofil Corpaci, s-a arătat la fel de ambiţios ca şi noi, ne-a ajutat să ieşim pe „federaţie" cu 11 jucători unul şi unul!

— Ce a însemnat debutul în competiţii?

— N-am participat, în primii ani, la un sistem competiţional, ci jucam numai meciuri amicale. Unul din primele, l-am avut cu falmoasa echipă a Chinezului. Am condus-o cu 3—2, după care ni s-a refuzat un 11 metri. La perspectiva înfrîngerii, adversarii noştri au început să joace tare. Rezultatul: ne-au scos 4 oameni din joc, fundaşii şi doi halfi. Am trecut în apărare, singur, aproape că am dublat portarul, dar pînă la urmă n-am putut opri... bombardamentul celor de la Chinezul: 8—4 pentru ei, după un meci, într-adevăr, dramatic, cum adesea remarcă colegii dvs...

— Cînd consideraţi că a atins Rapidul apogeul activităţii sale?

— Au fost mai multe asemenea momente. În 34, de pildă, cînd a bătut pe Ripensia cu 6—5 şi a cucerit pentru a 3-a oară „Cupa României". Apoi în '37, anul victoriei incredibile de pe Giuleşti, cu 4—0 în faţa lui Ujpest. După aceea, în 1967 la Ploieşti, primul titlu divizionar... Vor mai fi fost şi altele...

— Ce aţi admirat şi admiraţi la băieţii de la Rapid?

— Faptul că ştiu să cîştige şi să piardă, manifestînd de fiecare dată aceeaşi francheţă. Chiar şi atunci cînd joacă pe teren propriu. Cred că acest lucru este cel mai important pentru un sportiv. În fond, amărăciunea eşecului oricum trece, important este să rămînă mesajul întrecerii de pe teren.

— Aţi avut jucători preferaţi?

— I-am îndrăgit deopotrivă pe toţi. Sigur, cei care mi-au oferit în plus unele satisfacţii, prin joc elegant sau prin eficacitate, au trecut pe un plan prioritar. Îmi amintesc cu satisfacţie de Bogdan, de Marian, de Piloti...

— Ce aţi dori să transmiteţi acum, cu prilejul aniversării clubului, fotbaliştilor de la Rapid?

— Să joace nu numai pentru ei, ci şi pentru cei din tribune. Fiindcă, înainte de a fi o dispută — o dispută prietenească, fireşte — fotbalul trebuie să rămînă un spectacol. Aşa am gîndit şi acum 50 de ani, cînd am înfiinţat prima garnitură a Rapidului (a C.F.R.-ului cum se numea pe atunci), la fel gîndesc şi acum. Nu accept ideea ca un jucător să stăruie în efortul lui de a păstra balonul, riscînd să-l piardă, în loc să-l transmită unui coechipier liber, aflat într-o situaţie avantajoasă de a realiza profit pentru echipă...

Grigore Grigoriu ne-a făcut cunoscută şi o dorinţă mai discretă: aceea ca nepotelul său, pe care îl pregăteşte zilnic, cîte o oră-două, să ajungă titular la Rapid...

Tiberiu STAMA

SONDAJ — FULGER CU TEMA

DE CE IUBIM RAPIDUL?

Răspund sondajului nostru cîţiva dintre numeroşii susţinători ai clubului sportiv din şoseaua Giuleşti...

Emil Dobrescu, pensionar C.F.R.: „De ce iubesc Rapidul... O întrebare atît de simplă şi totuşi ce greu îmi este să formulez răspunsul. Aş prefera să răspund indirect, să arăt, de pildă, că am constituit un colectiv de susţinători ai clubului nostru atît de îndrăgit. Colectivul m-a onorat, alegîndu-mă preşedinte... Iubesc Rapidul încă de la înfiinţare. Vreau să spun că am trăit în aceşti 50 de ani alături de sportivii în alb-vişiniu şi bucuriile şi decepţiile întrecerii de pe stadion sau din sala de sport. Îmi amintesc de începuturi, de acel an 1923, cînd a luat fiinţă C.F.R.-ul (cît entuziasm a existat la Atelierel), de victoria asupra Ujpestului, de cîştigarea campionatului naţional... Intrînd în anul 51 al existenţei sale, Rapidul va avea în colectivul său de susţinători prieteni şi mai apropiaţi, în măsură să îi insufle un şi mai mare elan în drumul spre victorii. Iată gîndul meu, acum, la această emoţionantă aniversare...".

Ştefan Suciu, suporter de peste 40 de ani al Rapidului: „Iată, sînt patru decenii de cînd m-am legat sufleteşte de clubul giuleştean, de fotbaliştii mai ales. Iar acum, la acest moment al evocării, nu vreau să mă gîndesc decît la bucuriile oferite nouă, suporterilor, de un Lăpuşneanu sau un Roşculeţ, de Năşinaru Vîntilă, Bogdan, Baratki, Marian, Filoti, de atîţia matadori ai fotbalului nostru! Aştepţi şi acum, după 40 de ani de pasiune rapidistă, cu aceeaşi emoţie clipa cînd Rapidul intră pe teren. Este o stare de nelinişte plăcută, dacă mă pot exprima aşa, care mă aduce de fiecare dată pe teren la jocurile echipei mele dragi..."

Vasile Haras, pensionar Sibiu: „Mi-s rapidist de cînd mă ştiu!... De ce? Fiindcă au ficiorii ăştia ceva de îţi fac să se-aprindă inima! Şi asta dintotdeauna. Mi-i amintesc în 1933, cînd au cîştigat „Cupa României", ce moment de mare bucurie! Mi-i amintesc şi în 1951, cînd au trecut în „B". Cine putea crede? Una caldă, alta rece! La Ploieşti, în 1967, Rapid — locul 1 în campionat! Şi aşa mai departe. Da, sînt capricioşi fotbaliştii mei, ne dau atîtea palpitaţii. Dar un succes venit după necazuri ne face să uităm totul. Îi iertăm. Sînt doar ficiorii noştri..."

Ion Dumitrescu, pensionar, fost tehnician tipograf: „Iubesc Rapidul, fiindcă mi-a dovedit, de atîţia ani, respect pentru „galerie", pentru susţinători. Am în această privinţă exemplul lui Tache Macri. După meciuri rămînea cîteva clipe în mijlocul nostru, al suporterilor, povestindu-ne ce a simţit el, acolo, în focul întrecerii. Asta şi la victorie şi la înfrîngere. Macri a rămas rapidist. Ieri jucător, azi, antrenor, alături de băieţi admirabili ca Neagu, Codreanu, Năsturescu, Răducanu, Marin Stelian, Angelescu, Petreanu. Peste toate necazurile mărunte să nu vă mire dacă Rapidul nu va reveni iar în fruntea ierarhiei fotbalului nostru. Cum a fost în '67..."

Elena Petrescu, inginer, Institutul de Cercetări pentru hîrtie şi celuloză: „Îndrăgesc Rapidul pentru modul lipsit de emfază al jucătorilor lui. Întotdeauna gesturi măsurate, aşa cum stă bine unor sportivi adevăraţi. O echipă care ştie să piardă aşa cum ştie să şi cîştige nu poate să nu-şi apropie mulţi susţinători sinceri".

Constantin Dima, tehnician, Combinatul de îngrăşăminte din Turnu Măgurele: „Iubesc Rapidul pentru că exprimă într-un mod convingător legătura dintre generaţii, pentru faptul că jucătorii de ieri, un Costea, de pildă, a ajuns acum antrenor în Giuleşti, formînd alţi şi alţi fotbalişti de nădejde. Rapidul demonstrează, aşadar, vitalitatea unui principiu pe care ar trebui să-l respecte toate marile echipe de la noi".

Atanase Bernuci, pensionar: „Mă leagă de Rapid un sentiment de sinceră preţuire mai ales faţă de sportivii care au reprezentat şi reprezintă cu cinste culorile feroviare. Mă gîndesc la Vîntilă, Răşinaru, Moldoveanu, Bogdan, Filoti, Marian, la voliebaliştii dr. Ponova şi Aurel Drăgan şi la mulţi alţii. Sînt exemple peste ani pentru tinerele generaţii, pentru sportivii destinaţi să continue, din anul '51, tradiţia rapidistă a bunelor rezultate".

PRESTIGIUL INTERNAŢIONAL AL JOCURILOR SPORTIVE

● Voliebaliştii şi handbaliştele — printre cîştigătorii „Cupei campionilor europeni"

Ar fi o nedreptate să vorbim despre marile performanţe ale voleiului, baschetului şi handbalului românesc fără a le asocia cu numele clubului sportiv Rapid şi al multora dintre sportivii săi, care s-au ridicat pînă la cel mai înalt nivel valoric.

Iată, de pildă, voleiul. O secţie cu veche tradiţie, care izbuteşte să înscrie numele clubului în dreptul primei cîştigătoare a campionatului naţional masculin disputat în anul 1949, pe terenurile Facultăţii de Drept din Capitală. Printre echipierii se aflau **Gheorghe Petrescu, Jean Ponova, Paul Erdeli, Constantin Sîrbu**, care evoluau şi în reprezentativa ţării. Cîţiva ani mai tîrziu, cînd voleibaliştii aduceau din nou clubului Rapid titlul de campioană, echipa naţională (cu **Plocon, Nicolau, Feraru** şi **Drăgan** jucători de bază) cucerea medalia de aur a campionatului european şi apoi titlul de vicecampioană a lumii. Dar să ne oprim la performanţele internaţionale realizate de Rapid, mai precis la **izbînzile răsunătoare obţinute în 1961, 1963 şi 1965 în „Cupa campionilor europeni", ultima dată întrînd definitiv în posesia trofeului; la splendidele finale ale C.C.E.** (cedate după meciuri pasionante) **din 1960, 1962, 1966 şi 1967; la cele 11 titluri de campioană a României cucerite din 1949 şi pînă în prezent.** Fetele, la rîndul lor, au onorat clubul Rapid prin **cîştigarea a şase ediţii ale campionatului republican**, precum şi prin aportul adus de multe dintre ele în lotul reprezentativ.

Ana Starck-Stănişel, *una din cele mai valoroase handbaliste din ţară.*

Handbalul a avut şi el ani de glorie. În 1964, la Bratislava, echipa în care evoluau **Ana Starck, Elena Hedeşiu, Maria Constantinescu, Irina Climovschi, Rodica Floroianu** ş.a. a învins cu 14—13 pe campioana Danemarcei, I. F. Hälsingör, **întrînd în posesia „Cupei campionilor europeni"**, aflată la a patra ediţie. Aceeaşi echipă de aur **a cîştigat titlul de campioană a României în anii 1961, 1963 şi 1967**, fiind şi o reală pepinieră pentru lotul reprezentativ, în cadrul căruia **Ana Starck, Maria Constantinescu, Elena Hedeşiu, Petruţa Băicoianu, Constanţa Dumitrescu** şi **Maria Buzaş** au fost deseori elemente de bază.

Baschetul este un alt joc sportiv cu puternică tradiţie în clubul feroviar. De-a lungul deceniilor, echipele cu tricouri alb-vişinii s-au numărat printre fruntaşele competiţiilor interne şi au constituit izvoare nesecate pentru loturile reprezentative. **Fetele**, de pildă, **au cîştigat pînă acum opt campionate naţionale**, iar băieţii au avut şi ei comportări onorabile, **clasîndu-se de regulă printre fruntaşii diviziei A.** Revenind la formaţia feminină, trebuie spus că din cadrul ei s-au ridicat baschetbaliste care şi-au adus un însemnat aport la performanţele selecţionatei României, clasată în anii 1962, 1964 şi 1966 pe locul 4 la campionatele europene. **Eva Ferencz, Anca Racoviţă, Elena Ivanovici, Dorina Suliman, Irina Vasilescu** sînt doar cîteva dintre cele care au contribuit la succesele reprezentativei României, antrenată tot de un feroviar, prof. **Sigismund Ferencz.**

D. STĂNCULESCU

DE LA RADU IONIŢĂ LA VIRGINIA IOAN...

Înfiinţată în anul 1923, din iniţiativa inginerului I. Lăzărescu, *împreună cu cele de lupte şi haltere, secţia de atletism a Rapidului a reprezentat expresia dorinţei muncitorilor ceferişti de practicare a unor exerciţii fizice accesibile şi plăcute, alergări, sărituri şi aruncări. Primele întreceri organizate, de cros şi sărituri, au atras un număr mare de muncitori de la Atelierele C.F.R.*

Încă din primii ani de activitate a secţiei, inimosul preşedinte al ei a pornit, împreună cu elevii săi, o amplă acţiune de popularizare a atletismului în mediul muncitoresc, organizînd turnee demonstrative în centre feroviare ca Simeria, Galaţi şi altele.

Primul mare performer din istoria atletismului feroviar este Radu Ioniţă, *care prin valoarea rezultatelor obţinute de-a lungul unei îndelungate cariere — fragmentată de război — şi-a cîştigat un loc de onoare în cartea atletismului românesc. De numeroase ori campion şi recordman al României, participant, în 1952, la Jocurile Olimpice de la Helsinki — atunci cînd colegii săi de generaţie renunţaseră de mult la activitatea competiţională — Radu Ioniţă a înscris, prin tradiţionalele „dueluri" cu celălalt mare atlet al acelor ani,* Dinu Cristea, *cele mai frumoase pagini din istoria fondului românesc.*

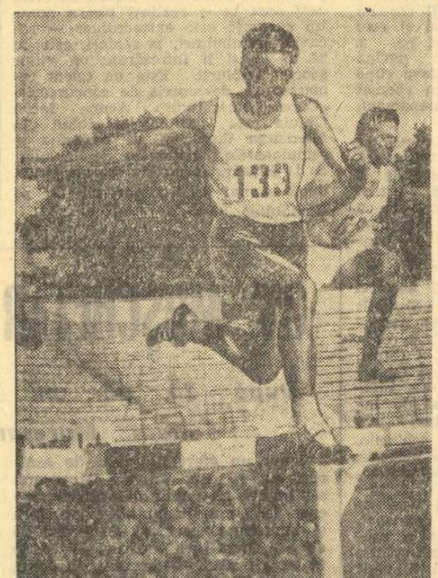

Gh. Cefan — *recordman şi campion naţional în proba de 3 000 m. obstacole, unul dintre cei mai buni performeri mondiali ai ultimilor ani.*

Desigur, afirmarea deplină a atleţilor feroviari s-a produs după 23 August 1944. Începînd cu Valeria Tecuceanu, *continuînd cu* Ion Bădici, Letiţia Bărdaş-Bendiu, Elena Streza-Plocon, Eugen Ignat, Gh. Rădulescu, Constantin Dumitru, Mircea Ursac, Ioana şi Gabriela Luţă, Antoaneta Dragomirescu, Leontina Frunză, Gh. Stăncel, Gh. Cefan, *campioni şi recordmani la diferite probe, clubul feroviar şi-a cîştigat un solid renume în peisajul atletismului nostru.*

În ultimii ani, purtătorii maiourilor vişinii s-au remarcat şi în arena internaţională. Valeria Bufanu-Ştefănescu *s-a clasat pe locul doi la J.O. de la München (prima medalie din istoria clubului feroviar),* Cornelia Popescu *a cîştigat medalia de argint la campionatele europene de la Helsinki, în 1971, iar în acest an* Virginia Ionci-Ioan *a cucerit, la Moscova, titlul de campioană mondială universitară,* fiind declarată prima atletă a ţării în 1973 şi aleasă — *în urma tradiţionalei anchete a ziarului nostru* — între cei mai buni 10 sportivi români ai anului.

Vladimir MORARU

PASIUNEA CEFERIŞTILOR PENTRU ATLETICA GREA ARE O VECHE ŞI FRUMOASĂ TRADIŢIE

● Luptătorii rapidişti şi-au adus o contribuţie însemnată la gloria sportului românesc

Pasiunea muncitorilor ceferişti pentru sporturile atletice grele este un fapt unanim recunoscut. Încă înainte de înfiinţarea Federaţiei române de lupte şi haltere (anul 1930), ceferiştii din Capitală şi din alte localităţi din ţară participau la concursuri şi demonstraţii de lupte, ori îşi măsurau forţele ridicînd greutăţi. În anul 1923, fierarul **Roman Rabassi**, de la Atelierele Griviţa, un atlet cu o construcţie fizică deosebit de robustă pe vremea aceea campion la ridicarea de greutăţi, era şi un bun luptător... El a angrenat în practicarea acestor discipline sportive o serie de tineri, alături de care a participat la numeroase concursuri la Arenele Romane, Circul Sidoli şi societatea „Tirul". Cu toate condiţiile dificile în care îşi desfăşurau activitatea aceşti îndrăgostiţi de sporturile grele, talentele n-au întîrziat să apară. Numele lăcătuşului de la Atelierele Griviţa, **Jean Kirtop**, un luptător cu calităţi fizice excepţionale, a fost cunoscut nu numai în România. Faima sa de luptător a depăşit mult graniţele ţării şi chiar ale Europei. Numele luptătorilor ceferişti **Pavel Păun Popa, Ilie Dinu**, fraţii **George** şi **Nicolae Marinescu, Mihai Mereuţă, Dumitru Maier** (acesta căzut eroic, în timpul luptelor de la Griviţa, din februarie 1933, la puţin timp după ce devenise campion naţional), **Valentin Bati, Francisc Cocoş, Filip Borlovan, Zoltan Abrudan**, ai halterofililor **Ştefan Petrescu, Bănică Enciulescu** etc., sînt, de asemenea, binecunoscute celor ce au îndrăgit sporturile atleticii grele.

Ca şi celelalte discipline sportive, halterele, dar mai cu seamă luptele din ţara noastră au cunoscut — în anii socialismului — o mare dezvoltare, practicanţii acestor discipline aducîndu-şi o însemnată contribuţie la afirmarea sportului românesc pe plan internaţional. Bineînţeles, secţiile de lupte şi haltere ale clubului Rapid, formate pe scheletul vechilor secţii de la Griviţa, s-au înscris pe aceleaşi coordonate, constituind un permanent izvor de talente pentru sportul de performanţă. Din sala de lupte de sub tribuna „Giuleştiului" au pornit spre loturile naţionale nenumăraţi sportivi talentaţi care au contribuit substanţial la gloria sportului românesc. Fostul campion mondial de lupte **Ion Baciu**, medaliatul cu bronz la Jocurile Olimpice de la München, **Victor Dolipschi**, campionul naţional **Ion Enache**, recentul cîştigător al medaliei de aur la C.M. de la Teheran, **Nicu Gingă** (ultima mare descoperire a antrenorului **Marin Beluşica, Ion Arapu, Stelian Popescu, Aurel Bălăianu** sînt numai cîţiva dintre sportivii ceferişti cu care ţara noastră se mîndreşte. Lista talentelor produse în sala de lupte a clubului Rapid este, însă, mult mai lungă.

Chiar dacă halterele din ţara noastră n-au obţinut succese spectaculoase pe plan internaţional, în activitatea internă secţia clubului Rapid a jucat un rol de seamă. În rîndul componenţilor lotului naţional au fost prezenţi mereu şi sportivi din Giuleşti. La campionatul naţional pe echipe, formaţia rapidistă s-a clasat aproape în fiecare an pe locuri fruntaşe, iar în 1971, cînd campionatul a fost încheiat cu „Cupa F.R.H.C.", halterofilii de la Rapid au ocupat locul I.

Anul 1972 a fost momentul saltului valoric al secţiei de haltere a clubului feroviar. În campionatele naţionale, **sportivii rapidişti au cucerit un număr de 31 de medalii la seniori şi 17 la juniori. Vasile Bădescu** (categoria 60 kg) şi **Gheorghe Mîinea** (categoria 56 kg) au devenit campioni naţionali de seniori, iar **Nicu Ilie** (56 kg) şi **Alexandru Druziuc** (110 kg) au îmbrăcat tricourile ce se decern juniorilor. În acest an, sportivul **Gh. Mîinea** a devenit din nou campion naţional şi tot el s-a clasat pe locul secund la Balcaniada de la Atena.

Performanţele realizate de sportivii celor două secţii ale clubului Rapid, unităţi cu vechi şi frumoase tradiţii, sînt mărturii a pasiunii şi talentului muncitorilor feroviari pentru atletica grea.

Mihai TRANCA

POVESTEA TRICOURILOR VIŞINII

De cele mai multe ori, tricourile unei echipe de fotbal nu se nasc dintr-o poveste. De cele mai multe ori, un corp de esteticieni — mai mult sau mai puţin avizaţi — aleg o culoare sau combină două, adăugînd, uneori, cîte un ecuson sau cîte un tighel, pentru a atrage privirile.

Iată, însă, că vişiniul Rapidului nu s-a născut dintr-un verdict estetic. Într-o zi de vară, acum 50 de ani, după înfiinţarea clubului sportiv C.F.R., cei doi strungari — membri fondatori **(Geza Ginzer** şi **Grigore Grigoriu)** s-au dus şi au cumpărat pînză albită pentru tricourile viitoarei echipe de fotbal. Odată pînza cumpărată, cei doi au adus-o la Geza acasă, pentru că nevasta lui Ginzer avea să fie cusătoreasa primei garnituri a feroviarilor. Cînd a văzut pînza albită, nevasta lui Geza s-a apucat cu mîinile de cap: **„Bine